

Natália Václaviaková, 18 rokov, Topolčany

Rozprávkar

(poviedka)

Rád počúvaš príbehy, ktoré ti hovorím. Vždy ich premieš v ušiach, často v ústach.

Nechám ťa.

Si jedinečný, ako každý iný. Môj príbeh prehmatávaš vo všetkých kútoch.

Rada ti hovorím príbehy. Málokedy sú pekné, ale tebe to nevadí. Vždy si mal slabosť pre adrenalín. Často sa pohrávam s myšlienkou peknej rozprávky pre teba. Príbehov máš odo mňa málo, aspoň jeden z nich by mal byť ružový sen.

Smeješ sa, keď ti ukážem svoju myšlienku. Vieš, že aj ruže majú trne.

V ten deň atmosféra zalievala lesy. Možno už má vo svojich rokoch sklerotické výpadky, inak by nepolievala päť dní za sebou. Kráčali sme do kopca vedľa bicykla a dychčali, ja tlačiac ho za riadidlá a ty zo súcitu nad mojou kondíciou. Oblaky nás ovlažovali a my sme im poďakovali, hoci vykonali medveďiu službu. Snažila som sa nenatriasať vak na chrbte, aby môj náhradný trikot neskončil v odtieni červeného polosladkého.

Prišli sme a ty si bol nadšený spoločnosťou známych a neznámych ľudí. Ja len z polovice. Nechali sme sa vtiahnuť. Zistili sme, že je príjemné nechať rozmazať čas do neurčitej šmuhy. Cítil si sa, ako by si opäť kreslil uhl'om, rozmazával si a načrtával ostré línie po bielom papieri. Ocitol si sa vo svojom vlastnom malom svete.

Pýtaš sa ma, prečo ti beriem z uší príbeh. Pozerám sa ti do tváre, vidím to, páči sa ti. Je to jeden z tých, ktoré si už zažil, chceš sa vrátiť a dokončiť ho. Drgáš do neho prstom, chceš ho vyliat' a plávať v spomienkach, ktoré ti nepatria. Mám ťa rada, ale sú spomienky, ktoré neradno vyliat' z ich bezpečia. Odsúvam ťa, preberám prstami ich hebkosť cítiac ostré hrany. Pozerám na teba a vidím, že si dávno stratil detské črty. Chcem ich vrátiť, hoci neviem ako.

Muž v bielom kabáte sa trmáca lesom. Hlavu mu pokrýva široký klobúk, tak široký, až sa zdá, že sa dotýka stromov, ktoré neznámy s úsmevom míňa. Stmieva sa, no muž sa nebojí. Vidí svetlo blikajúce medzi stromami a bez váhania ho nasleduje, až sa dostane

k veľkému domu plného lesných detí. Tie nevidiač muža v bielom tancujú a spievajú a tak sa muž rozhodne sadnúť si a oddýchnuť si za šantenia.

Usmievaš sa nad peknou rozprávkou, ktorú ti podávam obalenú v lupeňoch ruží. Tešíš sa, ved' ich máš predať tak málo. Tíšim ťa a ty zaspávaš, hrajúc sa s ňou, premieľajúc jej chuť v ústach, skúšajúc jej zvuk.

Ja sa usmievam tiež, trochu inak.

O podlahu ťukajú padajúce trne.